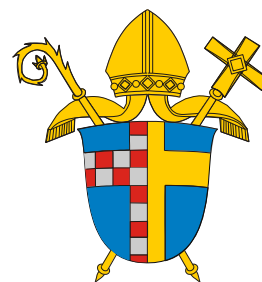


DOPIS NEMOCNÝM

ADVENT - VÁNOCE 2014



Milí přátelé, Vy všichni, kteří jste upoutáni na lůžko, nebo Vás jen s přibývajícím věkem pomalu opouštějí síly. Vás všechny chci v tomto požehnaném čase co nejsrdečněji pozdravit.

Když jsem před třiceti lety nastupoval jako farář do Ostravy-Mariánských Hor, dostal jsem od odcházejícího kaplana P. Zíbala papírek, který byl nadepsán: Naše poklady. Zprvu jsem moc nechápal, co to je, ale velmi rychle jsem porozuměl. Byl to seznam všech nemocných, které pravidelně navštěvoval se svatým přijímáním, a moc mu záleželo na tom, aby nebyli opuštěni. A tak každý první pátek, ale i čtvrtek před ním a v sobotu po něm, jsem měl jasně určený program. Ten název papírku vyjadřoval, jak nesmírně si otec Zíbal vážil života a utrpení těch, které navštívila nemoc. Nejednou jsem sám třeba i při neohlášené návštěvě našel v ruce nemocného růženec. Dával jsem mu v té chvíli za pravdu. Nemoc se může stát i pokladem. Ne pokladem ze zlata, ale pokladem přesahujícím veškerý horizont. Modlitba je totiž úžasnou vertikálou, která nás spojuje se samotným Bohem. A dá se touto cestou mnoho získat. Ani ne věci materiální, ale především sílu Ducha. A v Duchu Kristově můžeme společně volat k Otci: přijď království Tvé.

Liturgický rok, který jsme právě začali, je na přání papeže Františka věnován zasvěcenému životu. Máme v něm svými modlitbami podporovat všechny křesťany, kteří nějakým způsobem svůj život zasvětili Bohu a službě lidem. Jde o všechny řeholnice a řeholníky, kněze a jáhny, o lidi, kteří se zasvětili soukromým slibem. Je samozřejmé, že právě pro jejich zasvěcení se Bohu má „odpůrce - satan“ větší zájem je stáhnout

na svou stranu, podrobuje je často velkým zkouškám a pokušením. Ježíš nám říká, že satana se vyhání postem a modlitbami. Moje prosba tedy je: při přijímání Nejsvětější svátosti, kterou Vám doufám pravidelně někdo přináší, prostě v modlitbě za všechny zasvěcené, aby měli sílu vytrvat. Prostě také za to, aby měli následovníky, kteří svým zasvěcením chtějí tento svět posvěcovat.

Tento list má být ale také pozváním k životu s Pánem pro Vás všechny, trpící, věkem pokročilé a nemocné. I my chtějme svou podobností ukřižovanému Kristu posvěcovat tento svět. A nezapomeňme, že i nám se pak ukáže ono Světlo, které zazářilo v temnotách. Naše oběť se může pro mnohé stát nadějí v jejich temnotách, silou, která temnotu překonává. Kéž prožijete o Vánocích hodně radosti, třeba i tím, že svá utrpení nabídnete Jezulátku jako svůj dar. A dárek z lásky je přece radost.

Milost a pokoj našeho Pána ať je s Vámi

+ František V. Lobkowicz

SLOVO SE STALO TĚLEM

Carlo Carretto: Myšlenky na každý den

Na to, aby člověk pochopil svou situaci, potřebuje čas. Pak zase dokáže zvednout hlavu a usmát se na příval zla, které ho postihlo.

Jedna nevidomá dívka mi řekla, že jí trvalo dvanáct let, než trochu pochopila svou slepotu. Pak pochopila a usmála se.

Ve všem je tajemství.

V životě je tajemství.

V bolesti je tajemství.

Je to jako noc – abychom viděli, musíme vyčkat svítání.

Čekat znamená doufat. A naděje je lidská trpělivost. Právě díky trpělivosti může člověk poznat sám sebe a zachránit se.

Písmo říká: „Trpělivostí zachráníte svou duši“ (Lk 21, 19).

Až se člověk naučí být trpělivý a zvykne si naslouchat tichu

Boha, stane se pro něho toto ticho Slovem.

To Slovo, celé Slovo, je Ježíš, Ježíšova osoba, Slovo od Boha.

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1, 14).

Žil mezi námi jako chudý.

Chudý Hospodin.

Chtěl na sebe vzít lidskou bídu, aby pomohl člověku naplnit hrozný exodus chudoby, utrpení a smrti.

Proto se na celý Ježíšův život musíme dívat v tomto světle, v této perspektivě, která směřovala k tomuto cíli.

Slovo řeholníka

Milí přátelé,

první neděli adventní začíná Rok zasvěceného života a od 16. srpna u příležitosti 200. výročí narození svatého Jana Boska prožíváme i Rok Dona Boska. Obracím se na vás tedy jako řeholník, salesián. Nemocným vděčím opravdu za mnoho a mnozí z nich jsou mi vzorem a příkladem i v prožívání zasvěceného života.

Jako novokněz jsem trávil relativně hodně času mezi onkologickými pacienty. Byla to škola života i místo, kde jsem navázal mnohá přátelství, která – jak věřím – přetrvávají až do dneška, v mnoha případech i přes práh smrti. Kromě naslouchání nemocným jsem jim a jejich modlitbám svěřoval starosti a problémy mladých lidí a mladé lidi jsem se snažil seznámit s jejich „anděly“. Vyprosili toho opravdu hodně. A já jsem stále víc nabýval přesvědčení, že kdyby nebylo těchto lidí, kteří dokážou i v těžkých chvílích svého života sepnout ruce a spolupracovat se svým Pánem, mnohé by na tomto světě nebylo.

Když jsem třeba jednou měl navštívit starší paní s amputovanými nohama, měl jsem ze setkání strach. Jak ji budu utěšovat? Co jí budu říkat? Přijdu na pokoj, a první překvapení: paní se usmívá. Po pozdravu a seznámení ještě větší šok: „Pane faráři, já tady mám tak málo času.“ Opatrně se ptám,

co dělá, když jí nestačí čas. Babička nadzvedla peřinu, pod níž měla ve svých rukou ukryt růženec, a dodala: „Já se mám modlit za tolik lidí, a já to nestíhám.“

Nebo když jsem navštívil spolubratra Jaroslava, který už překročil osmdesátku, přes 30 let žil v sudetské farnosti s nepočetným stádečkem věřících a on jen tak mezi řečí pronese: „Vstávám v půl páté, první co udělám, tak přehodím jednu deku přes ramena, druhou deku přes kolena a začnu žehnat. Mám už hodně dlouhý seznam lidí, kterým vyprošuji požehnání. Zabere mi to přes půl hodiny. A dělám to takto už přes 10 let.“

V takových chvílích prožívám velkou vděčnost za ty, o kterých se toho moc nedá dočíst na stránkách novin, časopisů či internetu. A zároveň to pro mě bývá zpytování svědomí. Věřím, že si mě Bůh povolal k zasvěcenému životu, být tedy zpřítomněním Ježíšova způsobu života. A v takových chvílích si uvědomuji, že mnozí z těch nemocných, které potkávám, jsou i bez řeholních slibů ve svém utrpení daleko věrohodnějším zpřítomněním Ježíše i, než to dokážu já. I když tuším, že i za tím jejich svědectvím je hodně zápasů, vítězství i proher, že jsou chvíle i delší období, kdy to je opravdu těžké.

Proto chci poděkovat Vám všem, kteří čtete tyto řádky, za to, co děláte pro svět, který se nám hodně zašmodrchává. Díky za to, že ho na svých sepjatých rukou držíte. Pokračujte, prosím, je to důležité. Děkuji za modlitbu za nová a věrná povolání k zasvěcenému životu, prosím o ni. A stejně tak za děti a mladé lidi našeho národa, za spásu romských dětí, které doprovázíme v ostravském Don Bosku, a jejich budoucnost.

P. František Blaha, salesián

Sv. Bernard z Clairvaux

Přijď, Pane Ježíši, ty, kterého národy očekávají,
a potěš nás svou blízkostí.

Přijď ty, lesku Boží nádhery, ty, sílo a moudrosti Boží.